

Gezin & Leven

PRO VITA

MAANDELIJKS INFORMATIEBLAD - 46STE JAARGANG - NR. 497 - AUGUSTUS 2018 - AFGIFTEKANTOOR: 2800 MECHELEN MAIL
PRO VITA - GEZIN & LEVEN VZW, A. GEUDENSSTRAAT 19, B-2800 MECHELEN - ERKENNINGSNUMMER: P508391
AFZ./VER. UITGEVER: G. SPRENGERS - A. GEUDENSSTRAAT 19, B-2800 MECHELEN

Trouwen met een beetje hulp van God

Nog slechts 20% van de koppels trouwt voor de Kerk. Dat deze cijfers al decennia lang dalen is algemeen bekend, maar dat het zo snel gaat, is toch verbazingwekkend. Het huwelijk is toch een van de grote 'overgangsriten' in een mensenleven, en een feestelijke, kerkelijke bevestiging ervan leek lange tijd een evidentie: 'Ook al ga je niet meer wekelijks naar de kerk, dát doe je tenminste toch nog, of niet?' Maar misschien deden vele koppels dit nog enkel 'voor de familie', of 'voor de show', of voor één of andere tante of nonkel die er een meerwaarde in zag, maar dat valt ook steeds meer weg. Ja, eerlijkheid is op zich een goede zaak. Maar als mensen het kerkelijk huwelijk verwerpen, hebben ze ook het recht te weten wat ze verwerpen. Want het gevaar bestaat dat ze anders een kuip badwater weggooien, en zich na enkele jaren afvragen: 'Oei, zat daar nog een kind in?' Burgerlijk en kerkelijk huwelijk lijken voor velen ongeveer hetzelfde, maar als je ze inhoudelijk vergelijkt, kan er bijna geen groter verschil bestaan.

Dit artikel is helemaal geen pleidooi voor het kerkelijk huwelijk, maar wil het verschil in betekenis uitleggen tussen burgerlijk en kerkelijk huwelijk. Het heeft geen zin jongeren te overtuigen om mooie beloften tegenover God uit te spreken als ze niet in Hem geloven, en het is schijnheilig als ze beloven hun kinderen christelijk op te voeden, terwijl ze dat eigenlijk helemaal niet van plan zijn. De 'schone schijn' en vrome buitenkant afbreken kan heilzaam zijn: in ieder geval schept het duidelijkheid, en alleen zo blijft over wat echt is, en blijkt wie voor wat staat.

Toen de wetgever het burgerlijk huwelijk in juridische formules goot, had hij helemaal geen volwaardig al-

ternatief voor het kerkelijk huwelijk voor ogen, maar een soort minimale formule: een overeenkomst met de elementaire bepalingen, zo universeel en zo beperkt mogelijk, afgestript van alle religieuze en morele elementen. Het woord liefhebben bijvoorbeeld, komt niet in de wettekst voor, want indien wel, zou elke gehuwde die zijn partner niet liefheeft, een juridische straf moeten krijgen; tja, begin hier maar eens aan! Trouwers beloven elkaar op het stadhuis niets, en geen enkele termijn voor de relatie wordt genoemd. De ambtenaar vertegenwoordigt geen enkele morele autoriteit: het kader is zo ruim mogelijk opgesteld! En nochtans: je hoeft toch niet in God te geloven om te weten te komen dat liefde en trouw de ruggengraat van een relatie zijn? Een humanist of een atheïst droomt toch ook van een

stabiele relatie die méér is dan een economische afspraak of een koud verstandshuwelijk: 'Jij strijkt en ik onderhoud het huis. Amen en uit.'

Als men alle religieuze en morele aspecten er afstript, wat blijft er van het huwelijk dan over? De ambtenaar van de burgerlijke stand leest op het stadhuis een aantal artikels uit het burgerlijke wetboek voor, over de rechten en plichten van echtgenoten. Deze zijn onder andere: 'Echtgenoten

zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd', en: 'Iedere echtgenoot draagt in de lasten van het huwelijk bij naar zijn vermogen'. Tja, de wetgever die dit schreef was duidelijk niet in de meest romantische bui; hier word je echt niet warm of passioneel van. Maar zoals gezegd: daar is de wet ook niet voor. Ze creëert enkel een kader, maar creëert niet het leven dat daarin zou moeten bloeien. Ze definieert geen liefdesrelatie, hoogstens het juridische skelet ervan. Datgene wat aan

de huwelijksrelatie zijn glans moet geven, de verliefdheid, het vuur, de passie, is hier totaal afwezig. Het is 'ultra light': een super-caloriearme versie van het huwelijk.

Wat houdt een huwelijk in de Kerk dan in? Hier spreken trouwers ongeveer deze belofte uit: 'Ik beloof je trouw te zijn, je lief te hebben en te waarderen in goede en kwade dagen, in rijkdom en armoede, in ziekte en gezondheid, tot de dood ons scheidt'. Het contrast met de burgerlijke formule kan bijna niet groter zijn.

Dit is ongeveer de hoogst mogelijke belofte die een mens in zijn leven kan maken: niet light, maar ultra-calorierijk! Ze is zo hoog dat je je afvraagt: kan je dit nog van mensen verwachten tegenwoordig? Is dat niet onhaalbaar hoog? Er is inderdaad veel onbegrip voor deze hoge norm die de Kerk voorhoudt: is dat nog wel van deze tijd? Kunnen we niet beter collectief toegeven dat de mens niet monogaam is? De dieren gaan toch ook van de ene partner naar de andere? Is 'vrijheid = blijheid', zoals bij de vlinders, niet verkieslijker?

Dit kan voor sommigen een interessante denkpiste lijken, maar wat als we hetzelfde principe eens consequent toepassen op andere gebieden? De mens is bijvoorbeeld ook niet in staat 100% eerlijk te zijn, dus moeten we in de wet inbouwen dat een mens af en toe mag liegen of oneerlijk zijn? Nu we het toch over hoge normen hebben: onlangs citeerde een beloftevolle jonge ondernemer het volgende: "Het grootste probleem is niet dat mensen te hoog mikken en dan niet slagen, maar dat ze te laag mikken en daar wél in slagen." Als het gaat over economie en ondernemen, dan beamen we dit 100%, maar als het gaat om véél belangrijker zaken zoals een levensrelatie, kijken we een beetje verlegen de andere kant uit. Op andere gebieden stimuleren we mensen om zo hoog mogelijk te mikken, waarom op relationeel gebied niet? Van twee maten en twee gewichten gesproken!

Maar waarom is de christelijke norm zo bijna-onhaalbaar hoog? Is dat uit star en dom conservatisme? Is het een blinde ontkenning van de realiteit? Of zit daar een wezenlijke, positieve keuze achter? Als vergelijking: de Spaanse ontdekkingsreiziger Cortez verbrandde zijn schepen achter zich om elke terugweg af te snijden. Hij wist dat zijn manschappen, wanneer het in de nieuwe wereld moeilijk zou worden, constant in de verleiding zouden komen om terug te keren, om te

vluchten. Dus was de beste manier de mensen te dwingen om door te zetten: door de terugweg af te sluiten, door de bruggen op te blazen. Radicaal, definitief, bewust.

Stel je nu eens voor dat de Kerk zou 'mee-evolueren' met de moderne tijd en haar hoge norm zou aanpassen aan het menselijk haalbare, en de formulering versoepelen: "Ik beloof je trouw zolang ik ertoe in staat ben...", "Ik zal proberen je lief te hebben...", "Ik beloof je trouw voor vijf jaar, eventueel verlengbaar...", "Ik beloof je trouw zolang jij ook je deel doet...", "Ik beloof je (enkel) trouw in goede dagen, in rijkdom en gezondheid...". Iedereen voelt onmiddellijk aan: dit is absoluut niet hetzelfde. Voorwaarden inbouwen opent reeds de achterpoortjes, de vluchtroutes. Wie twijfel inbouwt in de fundamenten, zaait reeds de zaden van verwijdering. Het is de deur al openzetten voor een mogelijke scheiding. Daarom is de absolute onvoorwaardelijkheid van de kerkelijke formulering zeer bewust gekozen. Een strikte belofte geeft meer gewicht aan de relatie, net zoals het 'onder eed afleggen van een verklaring'. Een huwelijk is geen sprint, maar een marathon: als je bij de start al de innerlijke houding hebt: 'Ik zal wel zien of ik het uitloop', zal je het waarschijnlijk niet uitlopen. De vastberadenheid om de eindmeet te halen is een sleutelvoorwaarde voor succes.

Voor de kleine groep mensen die vandaag nog bewust gelovig leeft, is het heel logisch om God te betrekken bij hun huwelijk. Het huwelijk heeft alles te maken met liefde en trouw, en liefde en trouw zijn 'toevallig' ook de hoofdeigenschappen van God: met Hem kan het alleen maar beter worden. Want zij die bewust voor God trouwen, geloven ook in 'vrijheid' en 'blijheid': zich vrijwillig in liefde verbinden aan één partner brengt diepere vrijheid mee en duurzamere blijheid. Zeker in deze tijd waar het huwelijk maatschappelijk steeds meer ondergraven wordt, is de hulp van God extra nodig, de druk van buitenaf is al groot genoeg. Ook de gelovige beseft dat deze belofte in feite te groot is voor een mens: zelfs al willen de stapelverliefde trouwers dit heel erg, ze kunnen geen garantie bieden dat ze dit zullen waarmaken. Een klein beetje zelfkennis volstaat en een blik op de echtscheidingsstatistieken ook. De mens weet dat hij zwak is en gemakkelijk struikelt, en door een sterke belofte verbindt en verplicht hij zichzelf. Wie wil slagen, moet de allersterkste start hebben. De torenhoge belofte van een kerkelijk huwelijk, die voor een niet-gelovige een 'gevangenis' lijkt, is voor de gelovige een 'bescherming'. God als getuige erbij roepen, kan misschien angstaanjagend zijn, maar brengt tegelijk een hogere dimensie binnen: deze grote Getuige is tegelijk ook de grote Beschermheer van het huwelijk, want Hij heeft het huwelijk uitgevonden en staat er helemaal achter. Daarom blijven gelovige

jonge trouwers dit doen! Ja, want zij geloven dat het met God wél kan lukken om levenslang bij elkaar te blijven. En gelijk hebben ze: want zelfs al scheiden er 26.000 koppels per jaar, het aantal trouwers blijft groter: 42.000! (cijfers van 2012). 'De mens is niet gemaakt voor monogamie', kopte een tijdschrift een tijd geleden. Maar alle onheilsprofeten die het einde van het monogame huwelijk menen te moeten aankondigen, zouden beter naar de feiten kijken en erkennen dat er jaarlijks nog altijd honderden miljoenen mensen over de hele wereld het wél doen!

Trouwen voor de Kerk is vandaag allesbehalve vanzelfsprekend, en dit heeft zelfs een positieve kant: het wordt een bewustere keuze voor wie het wel doen. Het vraagt veel moed en geloof om je leven te willen delen met eenzelfde partner, om 'door dik en dun' voor elkaar te kiezen, zeker in de 'kwade dagen'. Het huwelijk is en blijft een veeleisend engagement. Het is een opgave om het 'Ja'-woord elke dag waar te maken in de turbulentie van het leven. Dat blijft een risico, en niemand kan verzekeren dat het hen zal lukken. Het vraagt zeker en vast offers, maar sinds wanneer is 'offers brengen' een vies woord? Een diploma behalen vraagt ook offers, een carrière uitbouwen ook, een eigen zaak opstarten ook...

Waarom verkiezen de meeste trouwende koppels dan de minimale formule? Dit mag toch ook verbazen, want jonge mensen hebben tegenwoordig hogere verwachtingen van een relatie dan vroeger het geval was: 'die ander moet al mijn behoeftes vervullen en mij volkomen gelukkig maken.' En volgens statistieken staan

'relaties' nog altijd aan de top van wat mensen waardevol vinden in hun leven, boven geld en carrière. Net omdat mensen minder in God geloven moet de partner bijna Zijn plaats innemen, het perfecte geluk brengen, en ligt er zulk een hoge druk op de relaties. Anderzijds zijn jongeren banger dan vroeger om zich te binden en om ontgoocheld te worden. De moderne mens hecht veel belang aan zijn autonomie, en verkiest vrijblijvendheid: hij is bang voor te diepe engagementen. 'Hechtingsstoornissen' en 'bindingsangst' worden door psychiaters steeds meer gediagnostiseerd. Ons westers individualisme haalt ons in en vraagt een veel hogere geluks-prijs dan we ons realiseren.

Ik wil niet zo ver gaan om te zeggen dat wie een 'light' belofte doet, ook maar een 'light' huwelijk kan verwachten: ik ga ervan uit dat elk koppel dat enkel voor de wet trouwt, zeker ook de intentie heeft om het te maken - schijnhuwelijken uitgezonderd. Maar zij pinnen zichzelf niet vast, spreken de grote woorden niet uit. Wie bewust het kerkelijk huwelijk verwerpt, moet zich realiseren wat het alternatief is. Is het een even bewuste keuze om géén termijn te vernoemen? Hopelijk wordt dit dan geen zichzelf vervullende voorspelling.

Velen in deze wereld zijn zeer bezorgd om het klimaat, de bedreigde diersoorten, de veiligheid op straat, werkzekerheid, voedselveiligheid, vrede in de wereld... maar wie is nog bezorgd om de kwaliteit van huwelijksrelaties? Ik wens eenieder van harte de allerbeste, meest vervullende relatie toe. Maar laten we niet naïef zijn: dit gaat niet vanzelf weer in stijgende lijn gaan.

Bron: bewerking van artikel van Ignace Demaerel - Knack nr.10

Abortus wordt uit de strafwet gehaald

Sinds in 1990 de abortuswet werd goedgekeurd, is het laten vermoorden van je ongeboren kinderen toegelaten onder bepaalde voorwaarden. Doordat de abortus industrie vanaf het begin valse informatie en leugens verspreid heeft over wat abortus juist inhoudt, is bij de meerderheid van de bevolking het morele besef dat het hier gaat over het doden van een mens totaal verdwenen. Schuldgevoel heeft plaats gemaakt voor instemming en onverschilligheid. Onze regering – die totale vrijheid als het hoogste goed beschouwt – maakt nu werk van een aanpassing van de grondwet waar abortus een 'recht' wordt (als de voorwaarden zijn gerespecteerd) in plaats van een misdrijf.

Een kind van twaalf weken oud vermoorden wordt nu een 'recht', en een kind vermoorden van iets meer dan twaalf weken oud blijft een 'misdrijf', theoretisch natuurlijk, want net zoals in het verleden zal er ook nu helemaal geen controle gebeuren op het naleven van de voorwaarden! Met welke logica onze regering deze

aanpassing van de grondwet kan rechtvaardigen is een raadsel.

De reflectieperiode van zes dagen blijft wel behouden, maar mag bij de twaalf weken gevoegd worden, wat in feite betekent dat abortus nu zal toegelaten zijn tot (bijna) dertien weken. Vandaag stelt de wet nog dat een vrouw zich in een 'noodsituatie' moet bevinden om een abortus te mogen uitvoeren, maar die notie verdwijnt, dus de vrouw mag vanaf nu zelf vrij oordelen over een abortus, óók als er geen 'noodsituatie' is. De 'baas in eigen buik'-eis van de feministen vroeger, wordt nu een 'vrouwenrecht': ongeboren familie vermoorden in de baarmoeder wordt (enkel!) voor de vrouw in kwestie een 'recht'; want over de rechten van de vader, andere familieleden en vooral het kindje dat vermoord zal worden, wordt trouwens al lang niet meer gesproken!

Ook zullen artsen die een abortus weigeren uit te voe-

ren, verplicht worden om hun 'patiënt' door te verwijzen naar collega's; dit betekent dat de gewetensvrijheid van pro-life artsen opgeheven wordt: het wordt een misdrijf als men niets met abortus te maken wil hebben! En mensen die een vrouw verhinderen een 'legale(?) abortus' uit te laten voeren kunnen vanaf nu zelfs gestraft worden! Dus als de vader, de grootouders, een ander familielid, of gewoon een pro-life activist toch nog het kindje willen redden, kunnen ze aangeklaagd worden als misdadigers! Tenslotte zegt deze aanpassing van de grondwet dat

degene die de termijn van twaalf weken of andere voorwaarden niet respecteert, op dezelfde manier strafbaar blijft als vandaag. Maar omdat er tot op heden zo goed als geen controle bestaat op de naleving van de voorwaarden voor de uitvoering van een abortus, moet men dit niet ernstig nemen.

Deze aanpassing van de grondwet zet de wereld dus letterlijk op zijn kop: wat goed is, wordt slecht genoemd, en wat slecht is, wordt goed genoemd. Wat zal de volgende stap zijn in deze cultuur des doods?

Abortus uit strafrecht beslissing met zware symbolische betekenis

Abortus volledig uit het strafrecht halen, is een beslissing met een zware symbolische betekenis en aanzienlijke gevolgen, schrijven de Belgische bisschoppen.

In ons land is abortus sinds geruime tijd onder bepaalde voorwaarden gedepenaliseerd. In het Belgische parlement zijn nu verschillende voorstellen neergelegd om abortus volledig uit het strafrecht te verwijderen. De huidige praktijk zal daardoor wellicht niet veel veranderen. Toch gaat het om een beslissing met een zware symbolische betekenis. Want tegenover zwangerschapsafbreking zal dan fundamenteel anders worden aangekeken. En de gevolgen daarvan zijn aanzienlijk. Daarom stellen we ons vragen. Het zijn vragen die over de ideologische grenzen heen gesteld worden.

In een democratie staat het strafwetboek borg voor de bescherming van de menselijke waardigheid en de fysieke integriteit van iedere persoon. Mag deze bescherming over het hoofd worden gezien wanneer het om een menselijk leven gaat dat nog groeit naar de geboorte? Het leven waarnaar vele mensen verlangen, waarvoor velen opkomen en vechten, waarvoor de geneeskunde de grootste vooruitgang boekt, dat zo kostbare leven. Waarom zou dat leven in zijn prille begin niet beschermd moeten worden alsof het nog geen leven is?

Abortus zal nooit vanzelfsprekend worden. Ook niet als het uit het strafwetboek gehaald wordt. Het wordt nooit een gewone 'ingreep'. Het zal nooit van harte gebeuren. Er zijn enkel maar verliezers. Zeker, omstandigheden kunnen mensen radeloos en uitzichtloos maken. Juist dan is een mens zo ontredderd en eenzaam. Als de wet dan alleen maar suggereert dat het om een gewone in-

greep gaat, wordt geen recht gedaan aan wat de betrokkenen ervaren en beleven. Waarom dan nog raad of hulp vragen? De vragen zelf dreigen al van meet af aan niet ernstig genomen te worden. Het zal de ontredde en de eenzaamheid alleen maar groter maken.

Dat is het gevaar waarop we willen wijzen: wanneer abortus uit het strafwetboek wordt gehaald, riskeert het een medische ingreep te worden als een andere. Het is dan geen overtreding meer in de gevallen die de wet voorziet. Het wordt een recht. Wie er vragen bij stelt of wie abortus weigert, zal zich dan moeten verantwoorden. En dat laatste geldt zowel voor de arts als voor de betrokken vrouw. Zelfs wanneer de clausule van de gewetensvrijheid wordt behouden, zal die alsmaar minder kunnen ingeroepen worden. Een medische handeling vergt immers een medische beslissing, en niet zozeer een gewetensbeslissing.

Onze samenleving heeft het steeds moeilijker met alles wat onze plannen doorkruist, met alles wat onze levenswijze verstoort. Dat geldt voor mensen die oud zijn of ziek, voor mensen die gehandicapt zijn, voor armen, vreemdelingen of mensen op de vlucht die bij ons terecht komen. Dat geldt ook voor het ongeboren leven. In zijn encycliek 'Laudato Si' zegt paus Franciscus dat dit alles met elkaar te maken heeft: 'Wanneer de persoonlijke en gemeenschappelijke gevoeligheid voor het ontvangen van nieuw leven verloren gaat, verdorren ook andere vormen van verwelcoming die het sociale leven ten goede komen.'

Bron: Interdiocesane pers- & informatiedienst, Kard. Jozef De Kesel en de bisschoppen van België, 15 juni 2018

Het overschrijvingsformulier wordt steeds meegestuurd om een vrijwillige bijdrage over te maken
Jaarabbonnement minstens 10 euro - voor Nederland 13 euro
Maandelijks wordt er een H. Mis opgedragen voor onze weldoeners
Tel.+ 32 (0)15/42.28.14

E-mail: info@provita.be www.provita.be www.wondervanhetleven.be

KBC : BE13 4050 1279 5139 PCR : BE25 0001 4149 2482

Kantooruren: 9u - 16u30 Artikels mogen overgenomen worden mits bronvermelding